

— Ὁ φοβιτσιάρης ὁ Ἰωάννης μου τὴν ἔφτιασε τὴ δουλειά, ἐξηκολούθησεν ὁ Σεβαστιανός, διότι ἂν δὲν ἔσβυνε τὸ κηρίον ἀπὸ τὸν φόβον του καὶ δὲν μὲ ἔσπρωχνε μέσα μὲ τόσην βίαν, ἐγὼ βεβαίως θὰ ἐπήγαινον εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἡ λευκὴ μορφή ἵστατο, καὶ θὰ ἔβλεπον ὅτι ἦτο ἡ Χαῖδη.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Χαῖδη ἐνεδύθη τὰ Κυριακάτικα φορέματά της; χωρὶς νὰ ἔχη τὴν παρὰμικρὰν ἰδέαν τί ἔτρεχεν εἰς τὴν οἰκίαν, διότι ἡ Τινέττη τὴν ἐβοήθησε νὰ ἐνδυθῇ χωρὶς νὰ τῆς εἴπῃ τίποτε περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς της, ὅθεν ὅταν κατέβη εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ εἶδεν ὅλας ἐκείνας τὰς προετοιμασίας, ἐφάνη ὡς ἐξιππασθεῖσα.

— Λοιπὸν, Χαῖδη, εἶπεν ὁ κ. Σῆσμαν, πῶς σε ἄρесе; νὰ ὑπάγῃς εἰς τοῦ παποῦ σου σήμερον;

— Εἰς τοῦ παποῦ μου! ἐξεφώνησεν ἔκθαμβον τὸ κοράσιον.

— Βεβαίωτατα, εἰς τοῦ παποῦ σου, ἀμέσως μάλιστα θὰ ἀναχωρήσῃς μὲ τὸν Σεβαστιανόν. Δὲν σε ἄρесе; Τώρα λοιπὸν κάθησε καὶ προγεύσου καλῶς, διὰ νὰ μὴ πεινᾷς εἰς τὸν δρόμον.

Ἀλλὰ ποῦ ὄρεξις! ἡ ἀγγελία τῆς ἐπιστροφῆς της εἰς τὰ ὄρη τῆς πατρίδος της ἦτο τί ἀνέλπιστον καὶ τῆς ἀφῆρσε διὰ μιᾶς τὴν ὄρεξιν διὰ φαγητὸν καὶ ποτον.

— Τώρα, εἶπεν ὁ κ. Σῆσμαν, πῆγαινε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κ. Κλάρας καὶ κάθησε ἐκεῖ ἕως οὐ ἐτοιμασθῇ ἡ ἄμαξα. Τοῦτο ἦτο ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει καὶ ἡ Χαῖδη, ὅθεν ἔτρεξε δρομαίως εἰς τὴν φίλην της, ἐκεῖ δὲ εὔρε μέγα κιβώτιον πλήρες παντοειδῶν πραγμάτων.

— Ἐλα, ἔλα μέσα Χαῖδη, εἶπεν ἡ κ. Κλára νὰ ἴδῃς, τί ἔχω βάλει εἰς αὐτὸ τὸ κιβώτιον διὰ σέ, δεικνύουσα εἰς αὐτὴν τὰ φορέματα καὶ τὰς ἐμπροσθέλας, τὰ μανδύλια καὶ τὰ ἀναγκαῖα διὰ ῥάψιμον κτλ., ἡ θεὰ τῶν ὁποίων ἔκαμε τὴν Χαῖδην νὰ σκιρτήσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν της.

Ἡ ἄμαξα εἶναι ἐτοιμὴ, ἐφώναζεν ὁ κ. Σῆσμαν μετ' ὀλίγον, καὶ τὸ κιβώτιον πρέπει νὰ καταβιβασθῇ εἰς τὴν αὐλήν. Σταθῆτε, ἐφώναζεν ἡ Χαῖδη, νὰ φέρω τὸ ἀγαπητόν μου βιβλίον, τὸ ὁποῖον μὲ ἐνθυμίζει πάντοτε τὴν ἀγαπητὴν κυροῦλα· διότι δὲν θέλω νὰ τὸ ἀφήσω ὀπίσω μου, καὶ δραμουσα ἔφερεν αὐτὸ ἐκ τοῦ δωματίου της.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΥ.

(Ἰδὲ φύλλον τοῦ ἔτους 18.)

Ἡ Στρουθοκάμηλος εἶναι τὸ μέγιστον ἐπὶ γῆς πτηνόν, ζυγίζει δὲ περὶ τὰς 300 λίτρας καὶ εἶναι τόσον ισχυρόν, ὥστε δύναται νὰ φονεύσῃ πάνθηρα μὲ ἓν μόνον κτύπημα τοῦ ῥάμφους του.

Ἄν καὶ μέγα, αἱ κινήσεις του ὅμως δὲν εἶναι ὀκναὶ καὶ ἄνευ χάριτος, ἀλλὰ γοργαὶ καὶ μὲ πολλὴν χάριν. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸ τρέξιμον, διότι ἐνεκα τοῦ βάρους του δὲν δύναται νὰ πετᾷ, βοηθεῖται καὶ ὑπὸ τῶν πτερυγῶν του, καὶ αὐτὸς ὁ ταχύτατος ἵππος δὲν δύναται νὰ τὴν φθάσῃ.

Ὁ μύθος, ὅτι διωκομένη ἐμπήγει τὸ ῥάμφος της εἰς τὴν γῆν καὶ ἀφίνει ἑαυτὴν νὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ καταδιώκοντος, εἶναι ἀνυπόστατος. Ἀπειναντίας, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, ὅταν ἔχουν μικρά, τὰ ὑπερασπίζονται κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν μέχρι θανάτου.

Δυστυχῶς διὰ τὸ πτηνόν τοῦτο, ἡ φύσις τὸ ἐπρόκεισε μὲ πτέρυγας καὶ οὐράν, τὰ ὁποῖα ἔχουν λαμπρὰ λεπτοφυῆ πτερά, χρήσιμα διὰ τοὺς πῖλους τῶν γυναικῶν, καὶ πρὸς ἀπόκτησιν τούτων θηρεύονται ἀκαταπαύστως. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι δειλὰ δυσκόλως πλησιάζονται ὑπὸ τῶν κυνηγῶν. Ὅταν ἴδωσι κυνηγούς, ὁ πατὴρ ἀποστέλλει τὴν μητέρα μὲ τὰ μικρά, αὐτὸς δὲ πέρνει τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν καὶ κοιλιέται εἰς τὸ ἔδαφος, ὑποκρινόμενος ὅτι εἶναι πληγωμένος, θέλων οὕτω νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς κυνηγούς καὶ τοιουτοτρόπως νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν του νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ἀφοῦ δὲ ἡ οἰκογένεια ἀπομακρυνθῇ τόσον, ὥστε νὰ ἦναι ἐκτὸς κινδύνου, πρὶν ὁ κυνηγὸς τὸ πλησιάσῃ, τὸ πονηρὸν πτηνόν αἰφνιδίως ἵσταται εἰς τοὺς πόδας του καὶ διὰ τῆς χρήσεως αὐτῶν καὶ τῶν πτερυγῶν του, γίνεται μετ' ὀλίγον ἄφαντον κατ' ἄλλην διεύθυνσιν.

Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον θηρεύουν οἱ ἐντόπιοι τὴν στρουθοκάμηλον, εἶναι πολὺ παράξενος. Ὁ κυνηγὸς ἐνδύεται δέρμα στρουθοκαμήλου, διὰ μέσου δὲ τοῦ δέρματος τοῦ λαίμου της διαπερᾷ ξύλον μακρόν, τὸ ὁποῖον κρατεῖ διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν, ἀκριβῶς ὅπως κάμνουν παρ' ἡμῖν τὴν καμήλαν κατὰ τὰς Ἀποκρέω· τοὺς πόδας του, οἱ ὁποῖοι εἶναι μαῦροι, βάφει λευκοὺς, οὕτω δὲ μετεμφισμένος βαδίζει πρὸς τὸ κοπάδι τῶν στρουθοκαμήλων μιμούμενος τὸ βῆμα καὶ τὸ στάσιμον αὐτῶν.

Αὗται κατ' ἀρχὰς ἀτενίζουν εἰς αὐτὸν καὶ ἀλαφρίζονται, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον νομίζουσιν, ὡς ὑποβίω, ὅτι εἶναι καμμία παράξενος ἀπὸ τὰς ἰδικὰς τῶν, ἡσυχάζουν. Ταχέως ὅμως μία αὐτῶν πίπτει νεκρά, κτυπηθεῖσα διὰ τοῦ βέλους, τὸ ὁποῖον ὁ κυνηγὸς ρίπτει κατ' αὐτῆς. Τοῦτοτρομάζει τὰς λοιπὰς καὶ τὰς κάμνει νὰ φύγωσιν, ὁ μετεμφισμένος κυνηγὸς τὰς μιμεῖται, φεύγων καὶ αὐτὸς δῆθεν τρομασμένος, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον φονεύει ἄλλην, καὶ ἄλλην, ἐνίστε μέχρι τῶν ὀκτώ, ὅταν τὰ πτηνὰ ἀρχίζουν νὰ τὸν ὑποπτεύωσιν καὶ δρομαίως ἀπομακρύνονται ἀπ' αὐτοῦ.

Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκκολάπτουν (κλοσοῦν) τὰ ὠά των καὶ ἀνατρέφουν τοὺς νεοσσούς των, εἶναι πολὺ περίεργος καὶ ιδιότροπος. Ἡ στρουθοκαμήλος δὲν γεννᾷ ἐν ὧν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ὅπως κάμνουν αἱ ὄρνιθές μας. Ὅθεν ὅταν ἡ θηλεία ἐτοιμάσῃ τὴν φωλεάν της, ὅλαι αἱ φυλαινάδες της συνεισφέρουσιν ἀπὸ ἐν ὧν ἐκάστη, τὸ αὐτὸ δὲ πράττει καὶ αὐτὴ εἰς αὐτάς ἄλλοτε. Ταῦτα

μὲ τὰ ἰδικά της ἀνέρχονται εἰς 15 — 20, τότε κάθηται ἐπ' αὐτῶν καὶ μετὰ 21 ἡμέρας βγάζει τὰ πουλάκια.

Ὁ τρόπος τῆς τροφῆς τῶν νεοσσῶν προσέτι εἶναι παράξενος καὶ ἰδιότροπος. Ἀντὶ, ὡς κάμνουν τὰ ἄλλα πτηνὰ, νὰ μένουν τὰ μικρὰ εἰς τὴν φωλεάν καὶ οἱ γονεῖς νὰ τὰ τρέφουν ἕως οὗ γείνουν ἱκανὰ πετοῦν, ἀμφοτέρω οἱ γονεῖς μένουν εἰς τὴν φωλεάν καὶ ὑπερασπίζονται τὰ μικρὰ των, ἄλλαι δὲ στρουθοκαμήλοι ἔρχονται καὶ γεννοῦν ὠά εἰς τὴν αὐτὴν φωλεάν. ὅπου εἶναι οἱ νεοσσοί. Ὅταν δὲ οὗτοι πεινάσουν σπάζουν ἐν τῶν ὧν τούτων καὶ τρώγουν αὐτό!!

Τὰ ὠά τῆς στρουθοκαμήλου εἶναι νοστιμώτερα παρὰ τὰ ὠά τῆς ὄρνιθος, ζυγίζει δ' ἑκάστον 3 λίτρας καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ 12 ὠά τῆς κοινῆς ὄρνιθος.

Ἐπειδὴ ἐναποθέτουν τὰ ὠά των εἰς τὴν ἔρημον, οἱ ἐντόπιοι ἐξέρχονται πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῶν καὶ τὰ μεταχειρίζονται ἀντὶ ἄρτου καὶ κρέατος. Τὰ προετοιμάζουν δ' ὡς ἐξῆς — Ἀνάπτουν

πυρὰν καὶ ἀφοῦ οἱ ἀνθρώποι στακτώσουν, θέτουν τὰ ὠά περὶ τῆς πυρᾶς ὀρθία, ἀφοῦ πρῶτον κάμουν μίαν ὀπὴν ἐπὶ τοῦ ὀξέος ἄκρου αὐτῶν. Ὅταν δὲ ἀρχίζουν νὰ βράζουν τὰ ἀνακατώνουν μὲ ξυλάριον, τὸ ὁποῖον ἐμβάλλουν εἰς τὴν ὀπὴν, ἕως οὗ ψηθοῦν ὅσον τις θέλῃ, μετὰ τοῦτο δὲ κάμνουν τὴν τρύπαν μεγαλειτέραν καὶ ἐξάγουν τὸ λεύκωμα καὶ τὸν κρόκον μὲ ξυλάριον πρὸς τοῦτο κατεσκευα-

σμένον, φυλάττοντες τὸ κέλιφος διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῶν ὡς χύτραν καὶ ὡς πινάκιον εἰς ἄλλας περιστάσεις.

Ἐσχάτως ἡ ζήτησις τῶν πτερῶν τῆς στρουθοκαμήλου κατέστη τόσον, ὥστε πολλοὶ ἤρχισαν νὰ ἐξημερῶνουν καὶ νὰ τρέφουν κοπάδια αὐτῶν χάριν τῶν πτερῶν τούτων, τὰ ὁποῖα ἀποσποῦν ἀπὸ τὰ πτηνὰ ἅπαξ εἰς τρία ἔτη καὶ πωλοῦν πολὺ ἀκριβὰ εἰς ἐμπόρους, οἱ ὁποῖοι τὰ μεταπωλοῦν εἰς μοδίστρας διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς στολίδια εἰς τοὺς πῖλους τῶν ματαίων γυναικῶν. Τοιαύτη ἡμεροσ καὶ καλῶς ἀνεπτυγμένη στρουθοκαμήλος κοσίζει 500 φράγκα.

Ἠραία ἱππασία.

Τὰ ὠά τῶν ἡμέρων στρουθοκαμήλου ἐκκολάπτονται καὶ διὰ τεχνιτῆς θερμότητος, ἐν δ' ἄρσενικὸν ἀρκεῖ διὰ 10—12 θηλυκά.

(Ἀκολουθεῖ).

«Ὁ ἄφρων καταφρονεῖ τὴν διδασκαλίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὁ δὲ δεχόμενος ἔλεγχον εἶναι φρόνιμος.»
(Παροιμ. ιε'. 5.)